Проснулись газони, в фіалок — урок декламації,
Завчають напам’ять сріблясту абетку дощу,
Цвітуть абрикоси, а скоро — бузок і акації,
Полинуть угору смарагдові линви плющу.

Весняна довершеність кольору, полисків, ліній,
Ти все пригадаєш – не скоро… Вернеться тепло.
Подряпини, скабки… Терпіння, — шепочу , – терпіння…
Болітиме трохи. Хоч так уже, звісно, було.

Ці темні фасади, луна від захеканих кроків,
Відчинене навстіж, охрипле від крику вікно,
І засклені двері, в яких миготять оболоки,
І сліпить у очі закинуте сонцем руно.

Коріння бунтує, але відступати запізно,
Бо жереб вже кинуто, ти тут уже не одна.
Бо зводить із розуму біла пелюстка. І ніжність
Безмежна як небо. Хоча і безмежно сумна.

Ступити за грані, спустити всі клеми і гальма.
Це зветься любов’ю… А може журою…Хтозна…
Щоразу як виклик – прекрасна, жорстока, фатальна,
Ламає каміння, сплітає дороги – весна..
Наталя Дзюбенко-Мейс